

Chương 4

Tuy hàng xóm láng giềng đều biết Diệp Sơ rất sành điệu nhưng không ai biết ngoài sở thích ăn uống, Diệp Sơ còn rất mê nhìn người khác nấu nướng. Con nhà người ta cứ ăn cơm xong là ôm ti vi xem mèo máy Doraemon, còn Diệp Sơ nhà ta lại bật kênh truyền hình địa phương chăm chú xem A Bảo trở tài nấu bếp.

Ban đầu Lưu Mỹ Lệ vẫn chưa để ý, nhưng lâu dần bà cũng không khỏi tò mò. Sao con mình lại khác con nhà người ta thế nhỉ? Có lần không tìm được nổi hiệu kì, bà hỏi thẳng con gái: “Diệp Tử này, xem A Bảo nấu ăn rồi con có biết nấu không?”

Diệp Sơ nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi khẽ gật: “Có ạ”.

“Vậy để mẹ mua nguyên liệu về cho con nấu thử nhé?” Thế là với lòng hiếu kì mãnh liệt, Lưu Mỹ Lệ lấy ra mớ rau hẹ mới mua lúc sáng, rồi sang nhà bà Hàn bên cạnh vay thêm hai quả trứng gà về cho con gái thoải mái trở tài.

Kết quả là không những làm được một đĩa trứng chiên hẹ mà Diệp Sơ còn dùng số hẹ thừa làm thêm một bát canh trứng nấu hẹ. Mẹ cô bé mắt tròn mắt dẹt, thì ra không phải con gái mình chỉ biết mỗi ăn!

Lưu Mỹ Lệ vừa phát hiện con gái có tài năng nấu nướng thiên bẩm thì ngay ngày hôm sau chuyên mục “Vào bếp cùng bạn” của đài truyền hình địa phương đã tổ chức một cuộc thi nấu ăn dành cho thiếu nhi. Trong một phút kích động, Lưu Mỹ Lệ quyết định giấu chồng đăng kí cho con gái tham dự.

Không ngờ, sau khi tham gia cuộc thi cô bé béo ú nhà họ Diệp liền trở nên nổi tiếng. Ngoài giải nhất, cô bé còn được thưởng thêm một cái chảo và hai trăm tệ.

Lưu Mỹ Lệ cầm tiền thưởng đi khoe khắp họ hàng, bạn bè, hàng xóm láng giềng, tỏ rõ quyết tâm sẽ đào tạo con gái thành Vua đầu bếp thế hệ mới. Thế nhưng khi về đến nhà, bà lại bị ông chồng gọi cho một gáo nước lạnh: “Vua với chúa cái gì thì cũng phải học hành chứ? Bà nhìn xa trông rộng một tí được không hả? Nếu sau này con gái của tôi vì làm đầu bếp mà không học hành gì thì chẳng thà ngày trước tôi để quách một cái nồi cho xong!”

Nghe chồng nói thế Lưu Mỹ Lệ ghen họng chẳng biết nói sao, đành lúng túng đáp: “Thì không làm đầu bếp nữa vậy, thế còn cái chảo với hai trăm tệ kia

ông định dùng vào việc gì?” Chẳng là bà định dùng hai trăm tệ tiền thưởng này làm ngân sách đào tạo con gái thành đầu bếp, chồng không đồng ý thì vẫn phải “giải ngân” chứ.

“Còn làm sao nữa? Mau cắt hết nôi niêu đi cho tôi. Bà không được để cho con gái động đến nữa. Hai trăm tệ kia bà cầm đi mua cặp sách, giấy bút để cho con bé đi học!”

Ừ nhỉ, năm đó Diệp Sơ vừa tròn bảy tuổi, đến lúc đi học tiểu học rồi.

Trường Diệp Sơ học nằm ngay cạnh cơ quan bố. Tiền thân của dãy phòng học là trụ sở ủy ban huyện, vì một vài nguyên nhân mà trụ sở cũ này được xây lại thành trường tiểu học.

Tuy cơ sở vật chất của trường này ông không tốt bằng trường tiểu học trên thị trấn nhưng được lại gần nhà, thầy cô giáo cũng đều là người địa phương, có nhiều người còn là láng giềng, nhiều năm sống cùng dãy phố nên cũng dễ đi lại, trao đổi.

Ngày đầu tiên đi học, Diệp Sơ được mẹ dắt tay vào tận lớp. Vừa bước qua cửa, cô bé đã chiêm ngay được thiện cảm của cô giáo chủ nhiệm lớp Lý Phương Phương rồi.

Ồ, đây chẳng phải cô bé thi nấu ăn trên ti vi ư? Chà, người thật còn đáng yêu hơn trên ti vi ấy chứ! Dù sao cô bé cũng chưa quen hết mấy bạn nhỏ trong lớp, thôi để cô bé này làm lớp trưởng luôn đi cho dễ nhớ mặt!

Nếu Lưu Mỹ Lệ biết được rằng cho con gái đi thi nấu ăn còn được thêm lợi ích phụ trội thế này, không khéo đến cả trong mơ cũng cười sung sướng như được mùa mất.

Khi Lý Phương Phương thông báo Diệp Sơ sẽ làm lớp trưởng, cả lớp đều khoanh tay ngồi rất ngoan ngoãn, duy chỉ có một bạn nam ngồi bàn cuối giờ tay phản đối: “Thưa cô, em có ý kiến ạ!”

Dẫu sao Lý Phương Phương cũng mới làm giáo viên nên cô không ngờ các bạn nhỏ lớp một sẽ phản đối mình. Đến khi nhìn kĩ bạn nhỏ phản đối, cô giáo lại càng đau đầu hơn. Cô sinh ra và lớn lên ở thị trấn này nên tất nhiên phải nhận ra ngay “trùm đầu gấu” oắt con tai tiếng này rồi? Hôm kia cậu nhóc còn thả ếch vào trong bể nước trước cửa nhà cô, suýt nữa khiến cô sợ đến thót cả tim.

Lý Phương Phương bực lắm, nhưng cô vẫn nén giận hỏi: “Bạn nhỏ, bạn có ý kiến gì nói cô nghe nào?”

“Ý kiến của em là, bạn lớp trưởng béo quá, thân hình bạn ấy sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh chung của lớp chúng ta ạ.”

Cậu nhóc vừa dứt lời thì cả lớp đã phá ra cười ầm ĩ. Lý Phương Phương tức đến đỏ cả mặt: “Em tên là gì?”

“Thưa cô, em tên là Vệ Bắc.”

“Vệ Bắc, em mau ra ngoài cửa lớp đứng cho cô!”

“Đứng thì đứng em có nói gì sai đâu, bạn ấy béo thật còn gì...” Vệ Bắc vừa lau bầu vừa ra khỏi lớp, cả lớp lại được thêm một trận cười vỡ bụng.

Lý Phương Phương sợ lời lẽ của Vệ Bắc và những tràng cười kia sẽ tổn thương đến sự tự tin của lớp trưởng Diệp Sơ, nhưng khi cô quay đầu lại nhìn thì... Ôi! Cô bé mũm mĩm vẫn thản nhiên mở to đôi mắt tròn, nhìn cô chớp chớp.

Cảm giác khác biệt một trời một vực bỗng ủa đến với cô giáo, đúng là trẻ ngoan thì người lớn sẽ thương yêu! Cô quyết rồi nhất định phải để bạn nhỏ này làm lớp trưởng!

“Còn bạn nào có ý kiến không?” Lý Phương Phương cao giọng hỏi thêm lần nữa.

Cả lớp lặng im phăng phắc.

Thế là bạn nhỏ Diệp Sơ của chúng ta đã trở thành lớp trưởng của lớp 1B trường Tiểu học Bồ Câu Hòa Bình, đánh dấu sự mở màn cho công cuộc làm lớp trưởng dài mười mấy năm trời của cô bé sau này.

Sau khi Diệp Sơ làm lớp trưởng, những bạn nhỏ gọi cô bé là Thừa Cân ít dần, chỉ còn duy nhất một kẻ ngỗ nghịch không hề nể mặt lớp trưởng, ngày nào cũng ngang nhiên gọi cô bé là Diệp Thừa Cân.

Khỏi nói cũng biết kẻ đó chính là cậu nhóc hư đốn nhà họ Vệ - Vệ Bắc.

Thế là chỉ trong vài tuần cả lớp đều biết Vệ Bắc có thù với lớp trưởng. Lớp trưởng trông đánh xuôi thì kiểu gì cậu cũng kèn thổi ngược. Lớp trưởng phân công nhiệm vụ gì cậu cũng không chịu làm. Đã không làm thì chớ, cậu lại còn phá cho hỏng việc.

Ví dụ nhé, khi cô giáo bảo lớp trưởng tổ chức cho cả lớp quét dọn vệ sinh, thằng oắt Vệ Bắc sẽ lén lút đá đổ thùng rác.

Ví dụ tiếp nhé, lúc cô giáo nhờ lớp trưởng thu vở bài tập của cả lớp, Vệ Bắc bèn bảo cậu để quên vở bài tập ở nhà rồi. Lại có lần cô giáo đề nghị lớp trưởng đọc bài chép cả lớp nghe, Vệ Bắc lại đứng lên hát nghêu ngao, không thèm đếm xỉa đến lời Diệp Sơ.

Cuối cùng, Diệp Sơ chưa giận mà Lý Phương Phương đã giận lắm rồi.

“Vệ Bắc, rốt cuộc em muốn giở trò gì hả? Đọc bài cho em, em không chịu nghe. Thu bài tập thì em không nộp. Hôm nay em phải đọc xong bài tập đọc này mới được về. Lớp trưởng sẽ ở lại giám sát em!”

Vừa tức giận với bên kia xong, cô giáo đã quay ngay sang Diệp Sơ bên này cười tươi rói: “Diệp Sơ, em có thể hoàn thành nhiệm vụ cô giao không?”

Như mọi lần, Diệp Sơ ngoan ngoãn gật đầu.

“Tốt lắm, thế là cô yên tâm rồi!” Lý Phương Phương hài lòng cầm giáo án rời lớp, để lại Vệ Bắc đứng đó trừng mắt gườm Diệp Sơ.

“Còn lâu tôi mới ở lại nhé, đồ béo!” Vệ Bắc vung văng buông một câu rồi tốt đi chơi.

Tan học, các bạn lục đục ra về, Vệ Bắc cũng ném sách vở vào cặp định chuồn luôn. Chân trước vừa nhấc được một bước, cậu liền phát hiện chân sau không sao nhúc nhích nổi.

Quay đầu lại, cậu thấy Diệp Sơ đang đứng đằng sau túm chặt áo mình.

“Cô giáo bảo cậu phải ở lại tập đọc.” Diệp Sơ nhắc lại chính xác lời cô dặn.

“Diệp Thừa Ân, cậu có bị ngu không hả, thích đọc thì cậu tự đi mà đọc, tôi đi về.” Dứt lời, cậu nhóc toan dứt áo về luôn.

Nhưng, Diệp Sơ lại kiên quyết túm chặt, áo đồng phục của cậu, nói thế nào cũng không buông ra.

Cuối cùng Vệ Bắc đành bất đắc dĩ hỏi: “Diệp Thừa Ân, cậu định làm gì?”

Diệp Sơ cũng không hề tỏ ra tức giận hay buồn bực, chỉ từ tốn nói: “Nếu cậu không chịu ở lại học, tớ sẽ mách bố cậu!”

Chỉ nói mỗi một câu mà cậu nhóc hư đốn lập tức ỉu xiu như bánh bao chiều. Hôm qua cậu vừa mới bị bố đánh lằn hết cả mông, nếu hôm nay lại bị đánh nữa thì làm sao ngày mai cậu ngồi trên ghế nổi. Thế chẳng phải sẽ thành trò cười cho các bạn cùng lớp ư?

Sau một hồi đắn đo, Vệ Bắc quẳng cặp lên bàn rồi ngồi phịch xuống, bắt đầu lục lọi lôi sách ra.

“Cậu chờ một lát!” Diệp Sơ bỗng lên tiếng ngăn cậu lại.

“Lại sao nữa hả Diệp Thừa Ân?”

Diệp Sơ nhét cái chổi trong tay mình vào tay Vệ Bắc rồi nói: “Trước khi học phải quét lớp đã!”

Nói xong, cô bé quay người đi thẳng, để lại Vệ Bắc đứng sững tại chỗ, nắm chặt cây chổi trong tay, học đến nghiêng răng nghiêng lợi.